

Centre Oftalmològic Ciutadella

PRESBÍCIA

CAUSES

És una conseqüència del lògic deteriorament muscular causat per l'edat. L'ull té un múscul, anomenat ciliar, amb el qual s'acomoda el cristal·lí (la "lent" ocular) perquè les imatges properes puguin veure amb nitidesa. El múscul ciliar, com la resta dels músculs del cos, perd elasticitat amb el pas del temps i per tant, capacitat per enfocar el cristal·lí i veure d'aprop.

SÍMPTOMES

Els primers símptomes són molt concrets: es veuen els objectes propers desenfocats, per a llegir cal allunyar el text, i es necessita més llum. Aquesta condició afecta per igual a miops i a hipermetrops, encara que aquests solen patir abans, i també a aquelles persones que mai abans havien portat ulleres.

TRACTAMENT

Correcció òptica:

- Lents convencionals: corregeixen l'enfocament per a la visió d'aprop, però desenfocuen les distàncies de lluny a intermèdies.
- Lents bifocals: faciliten l'alternança entre la visió propera i la de llarga distància, ja que enfoquen bé totes dues, de prop per la part inferior de la lent i de lluny per la part superior.
- Lents progressives: permeten la visió a qualsevol distància, variant la posició del cap. L'estructura és la mateixa que la lent bifocal, però no es nota el tall entre la part inferior i superior.
- Lents de contacte: Poden ser multifocals per corregir la visió de lluny i aprop. O monofocals utilitzant un ull per veure de lluny i l'altre per aprop.

Correcció quirúrgica:

El tractament quirúrgic de la presbícia pot realitzar amb làser (tot i que els resultats obtinguts no són definitius). O amb implantació de lents intraoculars multifocals. Avui en dia s'ha avançat molt en aquest aspecte, obtenint resultats molt satisfactoris per poder prescindir de les ulleres. El cirurgià oftalmòleg és el que ha de valorar en cada cas la conveniència de la tècnica més adequada.

La presbícia consisteix en la dificultat per enfocar ben d'aprop com conseqüència de l'edat. És el que s'anomena vulgarment "vista cansada" que sol aparèixer al voltant dels 40-45 anys. Es tracta d'una alteració fisiològica natural i no d'una patologia.

